

Kesting had beter jubileum verdiend

TONEEL De vrek. Toneelgroep Amsterdam. Gezien: 25/9, Stadsschouwburg.

★★☆☆☆

Voor een stuk over een vrek ziet het decor er behoorlijk overdadig uit. Op kleur gesorteerde kleertjes in een inbouwkast achteraan, glimmende nieuwe Macs en spelcomputers meer naar voren en overal in de huiskamer liggen flessen drank in AH-tasjes, tijdschriften en pizza's op en onder designmeubels.

Voor regisseur Ivo van Hove en ontwerper Jan Versweyveld gaat *De vrek* van de Franse komedieschrijver Molière (1622-1673) dan ook niet over gierigheid, maar over noodlotige liefde voor geld. Het levert een even modern ogende als stuurloze voorstelling op, veel te zwaar voor een komedie en niet diepgravend genoeg voor een tragedie.

De vrek uit de titel is Harpagon (Hans Kesting), die meer van zijn bezit houdt dan van zijn kinderen en die zich omringt met hielenlikers en jazegggers, van wie één het heeft aangelegd met zijn dochter.

Zijn zoon (Eelco Smits) werkt zich in de schulden en wordt verliefd op het meisje dat zijn vader voor zichzelf had uitgekozen.

Er lijkt genoeg pit in de dialogen te zitten, maar de toon van de voorstelling blijft lang vlak en afwachtend. Een poging tot fysieke humor als de spelers met veel energie maar zonder resultaat de kamer opruimen, is pijnlijk onleuk.

De vrek is voor komedie te zwaar, voor tragedie te weinig diepgravend

Aan Kesting de ondoenlijke taak Harpagon niet alleen menselijk, maar uiteindelijk ook meelijwekkend te maken. Enerzijds is hij zó opvliegend dat hij zijn zoon in een ruzie bijna wurgt, anderzijds is hij beheerst harteloos wanneer hij diens kleren in een gouden hoelaken vouwt en buiten de deur zet.

Zelfs tijdens de lieflijker scènes sluimert de redeloosheid steeds onder de oppervlakte. Slecht plus

slecht slaat dood, en als hij aan het eind berooid en door iedereen verlaten door zijn huis zwerft, wekt hij geen medelijden, maar ongeduld. Kestings 25-jarig jubileum had een beter vehikel verdiend.

Zo blijven er kleine momenten van brillen over. Huiskok Fred Goessens bakt terloops een eitje en voert dat aan koppelaarster Marieke Heebink, en Heebink en Kesting in een verlegen flirt: tijdens het zoenen kijkt zij vanuit haar ooghoek naar haar iPad en checkt hij de beurskoersen.

De vrek is een symptoom van waar het de laatste jaren wel vaker fout gaat bij Toneelgroep Amsterdam: oppervlakkige kenmerken van de gekozen toneelstukken worden naar het heden vertaald (wij houden net zo veel van geld als Harpagon!), over de betekenisverschuiving achter die buitenzijde lijken de makers niet zorgvuldig genoeg te hebben nagedacht. Meestal wegen de buitengewone kwaliteit van regie en spel daar ruimschoots tegenop, maar dit keer leidt het tot een ronduit teleurstellende seizoensopening.

SIMON VAN DEN BERG